До Гомера

Стою, оточений гігантським незнанням,
Про тебе слухаю та про твої Кіклади,
Мов той, хто з берега у млі підводних ям
Думками вгадує коралові принади.
Ти невидющий був? Але, щоб жив поет,
Юпітер відслонив для тебе хмар завісу,
Розпарусив Нептун свій ікряний намет
І Пан примусив бджіл співати в дуплах лісу.

Так, і в країні тьми не загасає грань,
І в темних відхланях ворушиться травиця,
І в надрах півночі є проблиски світань,
І є потрійний зір у сліпоті провидця,
Як у Діани був, якій із роду в рід
Корились і земля, і небеса, й Аїд.